

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Šárky Žmolilové a soudců Mgr. Šárky Bokůvkové a Mgr. Tomáše Ožany ve věci

žalobkyně: **ČR - Ministerstvo obrany**, IČO 60162694
sídlem Tychonova 221/1, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **město Nový Jičín**, IČO 00298212
sídlem Masarykovo nám. 1/1, 741 01 Nový Jičín

o určení vlastnictví

k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 7. 4. 2022, č. j. 18 C 368/2019-240,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v odstavcích I. a II. výroku **potvrzuje**.
- II. V odstavci III. výroku se rozsudek okresního soudu **mění** takto:
 - žalovaný **je povinen zaplatit** soudní poplatek ve výši 5 000 Kč České republice na účet Okresního soudu v Novém Jičíně č. 3703-625801/0710 do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku,
 - žalovaný **je povinen nahradit** státu náklady řízení ve výši 2 881,56 Kč na účet Okresního soudu v Novém Jičíně č. 6015-625801/0710 do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení v částce 3 585 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud výše uvedeným rozsudkem určil, že žalobkyně je vlastníkem pozemků číslo parcelní st. 1876/1, st. 1878, st. 1879/2, st. 1882/1, st. 1883/1, st. 1884/2, st. 1885/1, st. 1886/1, st. 1887/1, st. 2000, st. 2008, st. 2010, st. 2012, st. 2015, p.č. 326/15, p.č. 326/17, p. č. 326/19, p.č. 326/20, p.č. 744, které jsou zapsané u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Nový Jičín na listu vlastnictví č. 10001 pro katastrální území Nový Jičín - Dolní předměstí, obec Nový Jičín - dále v rozsudku souhrnně i jen pozemky (výrok I.), uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení 38 672 Kč (výrok II.) a zaplatit státu náklady řízení 2 881,56 Kč a 5 000 Kč (výrok III.). Vyšel ze zjištění, že žalobkyně pozemky nabyła na základě smluv uzavřených mezi Československým státem - Městským národním výborem v Novém Jičíně a Československým státem - Ministerstvem obrany smlouvou ze dne 6. 10. 1961, smlouvou z 2. 4. 1963 a dále i hospodářskou smlouvou z 16. 5. 1972, kterou došlo k převodu správy majetku z Jednoty LSD Nový Jičín na Československý stát - Ministerstvo národní obrany Praha. Žalovaný na základě objednávky z 26. 3. 1992 a žádostí o zápis ze dnů 13. 6. 2000, 1. 10. 2004, 8. 11. 2007, 21. 6. 2005 a 18. 5. 2007 podle § 8 a § 1 zákona č. 172/91 Sb., požádal o zápis jeho vlastnického práva k pozemkům v katastru nemovitostí. Žádosti dokládal žalovaný čestným prohlášením o užívání pozemků, ačkoli žalovaný nikdy pozemky fakticky neužíval. Pozemky jsou součástí areálu „Sklady 04, Nový Jičín“ Armády České republiky, přičemž tento areál je po celou dobu užíván armádou a celý oplocen, a to již od doby před rokem 1990, plot je udržován a nebylo s ním z hlediska ohraničení areálu nijak manipulováno. Žalovaný pozemky nikdy neužíval. Po právní stránce pak okresní soud dospěl k závěru, že pozemky žalobkyně řádně nabyła, po celou dobu sloužily k obraně státu, nebyly tedy v době trvání existence Československého státu a k rozhodnému dni 23. 11. 1990 ve vlastnictví České republiky, žalovaný je nikdy neužíval, a tedy nemohly ani přejít dle zákona č. 172/91 Sb. na žalovaného. Pokud žalovaný svými žádostmi a svými nepravdivými čestnými prohlášeními o užívání pozemků dosáhl zápisu vlastnického práva v katastru nemovitostí, nikdy se vlastníkem nestal, neboť pozemky na něj nikdy ze zákona nepřešly. Pokud žalovaný úmyslnými nepravdivými prohlášeními o užívání pozemků uváděl žalobkyni a katastrální úřad v omyl, není u něj dána dobrá víra, že mu pozemky náleží, a nemůže tedy u něj jít o omyl omluvitelný. Žalovaný tedy nemohl pozemky ani vydržet.
2. Žalovaný podal proti rozsudku odvolání, které odůvodnil tím, že smlouvy z 6. 10. 1961, 2. 4. 1963 a 16. 5. 1972 nebyly promítnuty do katastru nemovitostí a žalobkyně práva hospodaření nenabyła. Žalobkyně smlouvy dohledala až v roce 2019. Nebylo prokázáno, že by Česká republika nebyla ke dni 23. 11. 1990 vlastníkem pozemků, neboť Československý stát nebyl jako vlastník evidován, ani nedošlo k převodu pozemků ze státu na jednotlivé republiky. Postup převodu státního majetku na obce podle zákona č. 172/1990 Sb. byl komplikovaný, jak co do dohledání příslušného majetku, tak co do výkladu nabývacích titulů, tak i způsobu přechodu, kdy majetek přecházel ze zákona často bez vědomí obce. Žalobkyně měla kontrolní mechanismy státních institucí včetně katastru nemovitostí, kdy mohla omylům a nejasnostem předejít. Naopak žalobkyně po převodu pozemků po celou dobu utvrzovala žalovaného, že je vlastníkem pozemků, a teprve v roce 2019 začala zpochybňovat jeho vlastnické právo. Žalovaný tedy byl v omluvitelném omylu a pozemky vydržel. Navrhl proto změnu napadeného rozsudku tak, že žaloba bude zamítnuta.
3. Žalobkyně se k odvolání vyjádřila tak, že ke dni 23. 11. 1990 vlastnické právo náleželo České a Slovenské federativní republice (nikoli tedy České republice) a pozemky nemohly tedy přejít na žalovaného. Žalovaný nebyl v omluvitelném omylu a zápisu jeho práv dosáhl svým jednostranným nepravdivým prohlášením.

4. Z podnětu včasného odvolání žalovaného přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, podle ustanovení § 206 odst. 1 a § 212 věty první o. s. ř. v celém rozsahu se závěrem, že odvolání není důvodné.
5. Okresní soud z provedených důkazů podle § 132 o. s. ř. vyvodil řádná a dostatečná skutková zjištění, odvolací soud takto zjištěný skutkový stav přejímá a v podrobnostech na něj odkazuje.
6. Pokud jde o právní posouzení věci podle zákona č. 172/1991 Sb. o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí přecházel dle § 1 odst. (1) Do vlastnictví obcí dnem účinnosti tohoto zákona přecházejí věci z vlastnictví České republiky, k nimž ke dni 23. listopadu 1990 příslušelo právo hospodaření národním výborům, jejichž práva a závazky přešly na obce a v hlavním městě Praze též na městské části, pokud obce a v hlavním městě Praze též městské části s těmito věcmi ke dni účinnosti tohoto zákona hospodařily. Podle odst. (2) Do vlastnictví obcí dnem účinnosti tohoto zákona přecházejí dále věci z vlastnictví České republiky, s nimiž začaly obce a v hlavním městě Praze též městské části hospodařit po 23. listopadu 1990 způsobem obdobným právu hospodaření, jestliže s nimi takto hospodařily ke dni účinnosti tohoto zákona.
7. Pro přechod majetku tedy musely být splněny kumulativně tyto tři podmínky a) jde o majetek ve vlastnictví České republiky (nikoli majetek ve vlastnictví federace), b) právo hospodaření náleželo ke dni 23. 11. 1990 národnímu výboru a práva přešla z výboru na obec, c) obce s majetkem ke dni účinnosti zákona (tj. 24. 5. 1991) reálně hospodařily. Nebo dle odstavce 2 přecházel majetek České republiky (nikoli majetek ve vlastnictví federace), s nímž začaly obce hospodařit až po 23. 11. 1990, a pokud ke dni účinnosti zákona (tj. 24. 5. 1991) obce s majetkem hospodařily. Podle závěrů judikatury je požadavek c) na reálné hospodaření podstatnou podmínkou pro zákonný přechod vlastnického práva, nepostačuje pouze evidované právo hospodaření (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2022, sp. zn. 28 Cdo 889/2022 *Ustálená soudní praxe dlouhodobě vykládá ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb. tak, že ke přechodu věcí z vlastnictví státu do vlastnictví obcí je třeba nejen existence vlastnického práva státu a formální existence práva hospodaření svědčící národním výborům, jejichž práva a závazky přešly na obce (k tomu srov. § 68 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích /obecní zřízení/), ale též moment faktický, totiž aby obce s danými věcmi ke dni účinnosti zákona také skutečně hospodařily. Požadavek, aby obce s věcmi uvedenými v § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb. hospodařily, je třeba chápat tak, že obec realizuje práva a povinnosti, které na ni přešly z národního výboru, tedy nakládá s věcmi, k nimž dříve náleželo právo hospodaření národním výboru, způsobem naplňujícím toto právo hospodaření. Jisté přitom nemusí jít vždy jen o hospodaření ve smyslu užívání věci, ale i ostatními zákonem neodporujícími dispozicemi, zahrnujícími např. držbu věci a nakládání s věcí v souladu s právními předpisy upravujícími právo hospodaření, či možnost uведенé věci pronajmout.*
8. Okresní soud se správně zabýval nejprve tím, zda pozemky byly ve vlastnictví České republiky, kdy dle odvolacího soudu tato skutečnost musela být splněna ke dni 24. 5. 1991, kdy měly účinností zákona č. 172/1991 Sb. přejít na žalovaného. Podle článku 7. odstavce 1 písmene b) ústavního zákona č. 143/1968 Sb. o československé federaci (ve znění účinném ke dni 24. 5. 1991) patřila do působnosti České a Slovenské Federativní Republiky obrana České a Slovenské Federativní Republiky. Podle článku IV. odstavce 4 věty první a druhé vlastnictvím České a Slovenské Federativní Republiky je majetek ve státním vlastnictví, který slouží k zabezpečování jejich úkolů v oblastech svěřených ústavním zákonem Federálního shromáždění do její působnosti. Vlastnictvím České republiky a vlastnictvím Slovenské republiky je ostatní majetek ve státním vlastnictví. Jestliže tedy pozemky sloužily ke dni 24. 5. 1991 k obraně federace jako součást uzavřeného vojenského areálu, pak pozemky patřily dle výše uvedeného ústavního zákona federaci, nikoli České republice. Nebyla tedy splněna první podmínka pro přechod pozemků na žalovaného, neboť pozemky nebyly ve vlastnictví České republiky. Případný mylný zápis vlastnického práva republiky v katastru nemovitostí pak nemá na přechod vliv, neboť zákon jasně definuje, jaký majetek má přejít. Okolnost nesprávného zápisu může mít vliv na případnou dobrou víru žalovaného.

9. Druhou podmínkou bylo, že k pozemkům svědčilo ke dni 23. 11. 1990 právo hospodaření národnímu výboru, z něhož právo mělo přejít na žalovaného. Žalovaný odvozoval své právo na hospodaření ze starších smluv předcházejících smlouvám předloženým žalobkyní (tj. předcházející smlouvám ze dne 6. 10. 1961, 2. 4. 1963 a z 16. 5. 1972). Nicméně podle smluv ze dne 6. 10. 1961 a 2. 4. 1963 Místní národní výbor Nový Jičín převedl právo hospodaření na stát Ministerstvo národní obrany. V obou smlouvách je uvedeno, že vojenská správa uvedené plochy nutně potřebuje pro obranu státu. Podle § 5 nařízení vlády č. 81/1958 Sb. *Národní majetek má zásadně spravovat organizace státního socialistického sektoru, která je pověřena úkoly, ke jejichž plnění národní majetek zcela nebo převážně slouží; výjimky jsou možné jen ze závažných důvodů, zejména hospodářských.* K převodu správy národního majetku postačovala dle § 15 uvedeného nařízení pouze jednostranné opatření nebo smlouva, nikoli registrace evidencí nemovitostí. Další část pozemků převáděl smlouvou z 16. 5. 1972 Školní statek SZTŠ Nový Jičín a Jednota LSD Nový Jičín, a to s účinností ke dni 1. 6. 1972. Pokud by bylo namítáno, že právo hospodaření státu či jiné organizační složky nebylo k pozemkům evidováno, pak dle § 65, zákona a § 347 č. 109/1964 Sb. hospodářského zákoníku. *Právo hospodaření s národním majetkem vykonává zásadně organizace, která je pověřena úkoly, ke jejichž plnění majetek zcela nebo převážně slouží. Dle § 347 odst. 5 Správa přechází dnem stanoveným ve smlouvě.* Pro převody práva hospodaření postačovala smlouva dle § 68 a § 347 hospodářského jež byla účinná ke dni uzavření, popř. ke sjednanému dni, v našem případě tedy přešlo právo hospodaření ke sjednanému dni 1. 6. 1972, a rovněž v tomto případě není převod práva vázán na záznam v evidenci nemovitostí. Tedy smlouvami z roku 1961, 1963 a 1972 přešlo právo na hospodaření na žalobkyni bez ohledu na následně evidovaný stav. Tedy ke dni 23. 11. 1990 Národnímu výboru v Novém Jičíně právo hospodaření k pozemkům již nenáleželo, neboť bylo převedeno na jinou příslušnou složku státu - Ministerstvo obrany. Nebyla tedy splněna ani druhá zákonná podmínka. Nevědomost žalovaného o existenci těchto smluv jej neomlouvá, kdy nedbalost jeho právního předchůdce tj. národního výboru v evidenci a archivaci smluv dopadá i na něj.
10. Konečně podmínka, že obec ke dni 24. 5. 1991 s pozemkem reálně hospodařila, rovněž nebyla splněna. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že pozemky byly součástí oploceného vojenského areálu, který byl podle výpovědí svědků oplocen již delší dobu před rokem 1990 a k rozhodnému dni tam žalovaný žádnou nemovitost fakticky nevyužíval. Žalovaný tedy na pozemcích nemohl nijak hospodařit fakticky, ani se k nim nemohl chovat jako vlastník např. pronajímat 3 osobě apod. Obdobně např. ve věci řešené v usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2437/19 ze dne 30. 9. 2019 a v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. 22 Cdo 4440/2018, tvrzený vydržitel fakticky držbu pozemků, jež byly součástí oploceného vojenského letiště užívaného armádou, nemohl vykonávat, protože se k nim nemohl fyzicky nijak dostat. Toto nemohlo zakládat jeho dobrou víru, že je vlastníkem pozemků na letišti, i když byl jako vlastník zapsán jeho právní předchůdce a i když se po určitou dobu stát přestal chovat jako vlastník a uzavřel k pozemkům nájemní smlouvu.
11. Okresní soud tedy správně uzavřel, že k přechodu pozemků na žalovaného nemohlo podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb. dojít, neboť nebyla splněna ani jedna ze tří zákonných podmínek.
12. Pokud jde o otázku vydržení nutno zkoumat dobrou víru vydržitele. Žalovaný ji spatřuje v tom, že posouzení rozsahu nabývacího titulu je složitější, žalobce proti převodu nic nenamítal, pronajal si posléze od něj pozemky a dlouhou dobu vlastnické právo města nezpochybňoval. Nutno ovšem přihlídnout k tomu, že žalovaný se o svůj tvrzený majetek nepřihlásil (s výjimkou roku 1992) ihned po účinnosti zákona o přechodu majetku, ale až 13. 6. 2000, 1. 10. 2004, 8. 11. 2007, 21. 6. 2005 a 18. 5. 2007. Tedy pozemky mohl vydržet u pozemků zažádaných v roce 1992 a 2000 podle § 134 ve spojení s § 130 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., pokud byl po dobu deseti let *se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří, je držitelem oprávněným. V pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná.* U ostatních pozemků pak s ohledem na to, že neuplynula celá desetiletá vydržecí lhůta do účinnosti nového občanského zákoníku 1. 1. 2014, je mohl žalovaný případně

vydržet pouze za podmínek platných od 1. 1. 2014, tj. podle ustanovení § 1089 a následujících zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku ve spojení s § 992 odst. 1, pokud byl poctivým, tj. měl *z přesvědčivého důvodu za to, že mu náleží právo, které vykonává. Nepoctivě drží ten, kdo ví nebo komu musí být z okolností zjevné, že vykonává právo, které mu nenáleží.* Dobrá víra podle obou předpisů musí být dána i na začátku držby a po celou vydržecí dobu.

13. Okolnost případné mylné evidence vlastníka pozemku jako České republiky, oproti skutečnému vlastníkovi, tj. České a Slovenské Federativní Republiky, nemůže dobrou víru založit. K tomu je nutno uvést, že od roku 1951 do vzniku katastru nemovitostí k 1. 1. 1993 evidence nemovitostí nebyla spolehlivá a úplná a není možno z ní spolehlivě vycházet. Dobrá víra v zápis vlastníka podle zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem dopadala na zápisy vlastníků provedené až po účinnosti tohoto zákona, a to rovněž i s určitým judikatorním vývojem. Rovněž zápisy práva hospodaření nemusely odpovídat uzavřeným hospodářským smlouvám a reálnému stavu práva hospodaření. Žalovaný se tedy nemůže dovolávat dobré víry v naplnění zákonných podmínek, tj. dobré víry v evidovaného vlastníka ke dni 24. 5. 1991 ani dobré víry v evidované právo hospodaření jeho právního předchůdce, kdy měly být tyto zákonné podmínky (vlastnictví České republiky a existující právo hospodaření národního výboru) pro převod na obce splněny.
14. Okresní soud dále správně uzavřel, že pozemky, které byly součástí oploceného vojenského areálu dlouhodobě užívaného armádou, a které žalovaný ke dni 24. 5. 1991 neužíval jako vlastník (tj. neužíval je sám ani s nimi jinak nehospořádal a nevykonával jejich faktickou držbu), nemohl žalovaný považovat za jeho „vlastnictví“. Pokud pak žalovaný nepravdivě prohlásil, že s těmito pozemky k tomuto dni hospořádal, tj. nepravdivě prohlásil, že vykonával držbu pozemků, není jeho dobrá víra dána. I pokud by žalovaný poukazoval na hospořáření nikoli ve smyslu reálného, ale ve smyslu nároku danému smlouvami či nesprávnou evidencí, pak zcela pomíjí smlouvy, kterými právo hospořáření jeho předchůdce převedl na jinou státní složku. Rovněž pomíjí skutečnost, že mu po dlouhou dobu jeho pozemky ani „nechyběly“, což nesevědí o okolnosti, že by na nich aktivně ke dni 24. 5. 1991 skutečně žalovaný hospořádal a požadoval např. nájemné či náhradu za užívání jeho pozemků. To, že bylo problematické dohledat a vymezit majetek, který měl na žalovaného ze zákona přejít, rovněž nemůže zakládat jeho dobrou víru, kdy nevědomost a špatná archivace podstatných listin dopadá na oba účastníky. Žalobkyně poměrně pozdě poukazuje na dohledané smlouvy, sám žalovaný však poukazuje na své smlouvy a žádá o převod pozemků rovněž až s větším časovým odstupem řady let od účinnosti zákona. Nutno dále poukázat i na závěry obdobné judikatury uvedené v odstavci 10., že pokud skutečný vlastník (stát) jednající v omylu se přestane chovat jako vlastník a nemovitosti si pronajme, nezakládá to s ohledem na okolnosti případu (vojenské letiště) dobrou víru vydržitele. V nyní projednávané věci tedy ani okolnosti, že žalobkyně se po zápisu vlastnického práva žalovaného po delší dobu o vlastnické právo nehlásila, pozemky si dokonce pronajala od žalovaného, nemohou dobrou víru založit, neboť žalovanému mělo být zřejmé, že nikdy nevykonával právo hospořáření k pozemkům potřebným a určeným k obraně státu, pouze toto nesprávně a nepravdivě jednostranně prohlásil, čímž dosáhl zápisu svého vlastnického práva.
15. Okresní soud tedy správně uzavřel, že žalovaný nebyl v dobré víře, že jeho právní předchůdci ke dni 23. 11. 1990 náleželo právo hospořáření a že by na nich hospořádal. Dále nebyl rovněž žalovaný v dobré víře, že by ke dni 24. 5. 1991 sám žalovaný s pozemky skutečně hospořádal a v dobré víře nemohl být po celou dobu, kdy byl jako vlastník evidován na základě jeho nepravdivého jednostranného prohlášení.
16. Dále nutno uvést, že pro vydržení dle § 1090 o. z. je nutný nabývací titul, nestačí titul pouze zdánlivý a domnělý. Jestliže jak je uvedeno výše v odstavcích 8. až 10. žalovaný tento platný zákonný titul neměl, nemůže se dovolávat řádného vydržení dle § 1089 o. z. a § 1090 o. z. Dále nutno uvést, že nový občanský zákoník neobsahuje přechodné ustanovení k řádnému vydržení a s ohledem na jiné podmínky a zpřísnění podmínek řádného vydržení nelze dle části odborné

literatury ani započítávat dobu držby před 1. 1. 2014, tj. vydržecí lhůta by měla žalovanému začít běžet až od 1. 1. 2014, kdy předchozí dobu nelze započítávat. Pokud žalobkyně zpochybnila vlastnické právo žalovaného v listopadu 2019, kdy žádala navrácení pozemků, nebyla by splněna ani vydržecí lhůta.

17. Ani případné mimořádné vydržení nepřichází do úvahy, neboť žalovaný svými nepravdivými čestnými prohlášeními jednal nepoctivě a nepoctivý úmysl, vylučuje dle § 1095 o. z. mimořádné vydržení. Navíc u pozemků (s výjimkou pozemků nabytých prohlášením v roce 1992) neuplynula doba 20 let faktické držby potřebná dle ustanovení § 1095 pro mimořádné vydržení.
18. Jelikož žalovaný tedy pozemky nenabyl ze zákona, ani je řádně či mimořádně nevydržel, je žaloba důvodná. Proto odvolací soud potvrdil dle § 219 rozsudek okresního soudu jako věcně správný ve výrocích I. a II.
19. Výrok III. byl dle § 220 odst. 1 písmeno a) o. s. ř. změněn a rozčleněn, neboť je nutno odlišit náhradu nákladů řízení státu dle § 148 odst. 1 v podobě znalečného 2 881,56 Kč a samostatný poplatkový vztah mezi státem a účastníkem řízení, kdy dle § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích byla povinnost uhradit soudní poplatek 5 000 Kč za žalobu uložena neúspěšnému žalovanému v důsledku zákonného osvobození žalobkyně od soudních poplatků.
20. O náhradě nákladů odvolacího řízení krajský soud rozhodl podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobkyně byla v odvolacím řízení zcela úspěšná, má tedy právo na náhradu nákladů odvolacího řízení nezastoupeného účastníka dle § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhlášky č. 254/2015 Sb. 900 Kč za tři úkony po 300 Kč - vyjádření k odvolání, přípravu k jednání účast u odvolacího jednání. Dále podle § 137 odst. 1 o. s. ř. hotové výdaje žalobkyně na cestovné k jednání z Prahy do Ostravy a zpět vlakem celkem za jízdenkami doloženou částku 1 823 Kč a za nocežné 1 162 Kč dle dokladu o úhradě ubytování. Celkem je žalovaný povinen nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení 3 585 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je dovolání přípustné**, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dovolání je možno podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně.

Ostrava 15. prosince 2022

JUDr. Šárka Žmolilová v. r.
předsedkyně senátu